

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **E. A.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. M. G., advokátom v S., proti žalovanému **V. R.**, bývajúcemu v L., zastúpenému A., **o určenie, že povinnosť žalovaného trpieť prechod žalobkyne cez jeho dvor nezanikla, o určenie práva prechodu a o protinávrhu, resp. vzájomnom návrhu žalovaného o zrušenie vecného bremena**, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp.zn. 5 C 195/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 13. októbra 2010 sp.zn. 3 Co 63/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Stará Ľubovňa rozsudkom z 24. februára 2010 č.k. 5 C 195/2007-263 určil, že povinnosť žalovaného trpieť prechod žalobkyne cez jeho dvor v zmysle rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo 17. septembra 1979 sp.zn. 6 C 237/79 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 23. januára 1980 sp.zn. 20 Co 614/79, nezanikla. V prevyšujúcej časti žalobu a protinávrh žalovaného o zrušenie vecného bremena súd prvého stupňa vylúčil na samostatné konanie, kde bude rozhodnuté o trovách celého konania. Súd prvého stupňa zistil, že na liste vlastníctva č. X., katastrálne územie P. v časti X. – t'archy bol urobený záznam – povinnosť vlastníka pozemku parcely č. K. M. R. (právneho predchodcu žalovaného) trpieť prechod Š. P. (právneho predchodcu žalobkyne) cez pozemok parcelu č. K. podľa rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo 17. septembra 1979 sp.zn. 6 C 237/79. K výmazu práva vecného bremena na katastri nehnuteľností došlo na základe návrhu žalovaného o vykonanie opravy chyby v katastri nehnuteľností. Návrh, ktorý žalovaný podal

15. mája 2007 na katastri nehnuteľností odôvodnil tým, že rozsudok sa týkal práva prechodu len pre právneho predchodcu žalobkyne Š. P. a zaväzoval len právnych predchodcov žalovaného M. a H. R.. Súd prvého stupňa poukázal na to, že právny predchodca žalobkyne Š. P. bol vlastníkom rodinného domu súpisné č. X., ktorý bol postavený na parcele teraz zapísanej v katastri nehnuteľností ako pozemok parcela č. K.. Za účelom práva prechodu k rodinnému domu súpisné č. X. bola uložená právnym predchodcom žalovaného povinnosť, aby strpeli prechod žalobcu ako vlastníka rodinného domu cez svoj dvor. Prvostupňový súd uzavrel s poukazom na ustanovenie § 151n ods. 2 Občianskeho zákonníka, právo vecného bremena – právo prechodu cez dvor žalovaného – prešlo s vlastníctvom rodinného domu súpisné č. X. na žalobkyňu, ktorá vlastníctvo k rodinnému domu nadobudla dedením po Š. P., zomrelom X.. Toto právo pôsobiace in rem slúži na využívanie rodinného domu oprávnenou osobou, t.j. žalobkyňou. Žalobkyňa vystupuje na jednej strane ako subjekt oprávnenia a v jej prospech obmedzenie, resp. povinnosť z vecného bremena pôsobí. Na druhej strane tu vystupuje subjekt povinnosti zaťažený vecným bremenom, čo v prejednávanej veci boli predtým právní predchodcovia žalovaného ako vlastníci pozemku parcely č. K., v súčasnosti je vlastníkom žalovaný, ktorý pozemok nadobudol darovaním. Keďže žalovaný nadobudol vlastnícke právo k pozemku parcely č. K. titulom darovacej zmluvy právo vecného bremena, ktoré bolo určené rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa zo 17. septembra 1979 č.k. 6 C 237/79-18 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 23. januára 1980 sp.zn. 20 Co 614/79, a to uloženie povinnosti žalovaným trpieť prechod právneho predchodcu žalobkyne cez dvor, nezaniklo. Uviedol, že právo vecného bremena smrťou Š. P. nezaniklo, ale prešlo na žalobkyňu. S poukazom na ustanovenie § 151n ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka prvostupňový súd uviedol, že od rozhodnutia Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 6 C 237/79 nedošlo k zmene ohľadom prechodu k rodinnému domu súpisné č. X. cez pozemok parcelu č. K.. Jediný možný prechod k rodinnému domu je len cez pozemok K. a iný prístup k domu nie je možný. V konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa okrem prístupu prechodu cez pozemok parcelu č. K. mala zabezpečený aj iný prístup k svojmu rodinnému domu. Súd prvého stupňa v prevyšujúcej časti žalobu, ako aj protinávrh žalovaného o zrušenie vecného bremena vylúčil postupom podľa § 112 ods. 2 O.s.p. na samostatné konanie, v ktorom rozhodne aj o trovách celého konania.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom z 13. októbra 2010 sp.zn. 3 Co 63/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa v celom rozsahu

stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatoval aj správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Zároveň sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že vecné bremeno, ktoré vzniklo na základe rozhodnutí (Okresného súdu Stará Ľubovňa zo 17. septembra 1979 sp.zn. 6 C 237/79 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 23. januára 1980 sp.zn. 20 Co 614/79), smrťou Š. P. nezaniklo. Pokiaľ došlo k prechodu vlastníckeho práva k pozemku parcele č. K. zaťaženej vecným bremenom, samotná táto skutočnosť nespôsobuje zánik vecného bremena, pretože povinnosť vyplývajúca z vecného bremena zaťažuje zásadne každého nového vlastníka zaťaženej nehnuteľnosti – teda i žalovaného. Odvolací súd nemal pochybnosti o existencii vecného bremena, ktorým bol zaťažený pozemok parcela č. K. v zmysel citovaného rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa. Uviedol, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo zároveň preukázané, že v skutočnosti žiadna iná prístupová cesta k rodinnému domu súpisné č. X. neexistuje. K námietke odvolateľa ohľadom naliehavého právneho záujmu žalobkyne uviedol, že s prihliadnutím na význam zápisu v katastri nehnuteľností a na jeho právne účinky je odôvodnený záver, že právne postavenie žalobkyne je za tejto situácie neisté a bez požadovaného určenia je jej právo vecného bremena v katastri nehnuteľností nevyznačené. Súdne rozhodnutie o určení, že povinnosť žalovaného trpieť prechod žalobkyne cez jeho dvor v zmysle citovaných rozhodnutí nezanikla a je podkladom na vykonanie zmien v zápisoch v katastri nehnuteľností. Tým je daná existencia naliehavého právneho záujmu na žalobkyňou požadovanom určení. Navyiac uviedol, že rozsah vecného bremena je v citovaných rozsudkoch slovne vymedzený jednoznačne, určite a zrozumiteľne. K ďalšej námietke žalovaného, že predmetný rozsudok zakladá prekážku skôr rozsúdenej veci poznamenal, že prekážka *res iudicata*, ktorá vylučuje, aby súd vec znova prejednal je vyslovená v ustanovení § 159 ods. 3 O.s.p. Poukázal na to, že napadnutým rozsudkom prvostupňový súd určil, že povinnosť žalovaného trpieť prechod žalobkyne cez jeho dvor v zmysle citovaných rozsudkov nezanikla. Týmto rozhodnutím teda súd nerozhodol o zriadení vecného bremena, ale určil, že povinnosť žalovaného trpieť prechod žalobkyne cez jeho dvor nezanikla. Nemožno preto vyvodiť, že označený skorší rozsudok je takýmto rozhodnutím o veci, ktoré by bránilo prejednaniu novej žaloby.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorého prípustnosť odvodzoval ustanovením § 237 písm. f/, d/ O.s.p. Navrhol napadnutý rozsudok

zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie. V dovolaní namietal, že postup prvostupňového súdu pri rozhodovaní o zmene návrhu nezodpovedá zákonným ustanoveniam, čím došlo k upretiu práva na jeho súdnu ochranu, pretože nie je jasné, o akom návrhu mal súd rozhodovať. Ďalšou námietkou dovolateľa bolo, že na pojednávanie 22. apríla 2008 nebol predvolaný, tým mu bola odňatá možnosť vykonávať svoje práva pred súdom, byť prítomný na pojednávaní a reagovať na prednesy žalobkyne, ktorá bola ako účastník na pojednávaní vypočutá, ale aj na prednesy jej právneho zástupcu a súdu. Namietal, že vedenie pojednávania zo strany sudkyne bolo účelové, pretože nedodržiavala zásadu rovnosti strán. Uviedol, že súd neprípustil prerušenie konania do právoplatného skončenia konania pod sp.zn. 6 C 4/2009 na Okresnom súde Stará Ľubovňa, v ktorom sa medzi účastníkmi rieši otázka vlastníctva k pozemku, na ktorom je dom žalobkyne postavený a tiež pozemkov, po ktorých je možný prístup k domu žalobkyne. Ďalej namietal, že súdy nerešpektovali v konaní ani tú skutočnosť, že už o veci bolo právoplatne rozhodnuté práve rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa zo 17. septembra 1979 sp.zn. 6 C 237/79 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 23. januára 1980 sp.zn. 20 Co 614/79. Dovolateľ poukázal na to, že odvolací súd sa nevyporiadal so všetkými jeho námietkami uvedenými v odvolaní. Upozornil aj na nesprávne právne posúdenie. Poukázal na to, že v prípade nie je naliehavý právny záujem, pretože žalobkyňa je iba vlastníčkou rodinného domu, avšak nie je vlastníčkou pozemku, na ktorom dom stojí. Podľa dovolateľa v konaní došlo k vade aj tým, že z výroku rozsudku, ani z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, v ktorej časti súd žalobu vylúčil na samostatné konanie, preto je v tejto časti rozsudok nepreskúmateľný. Podľa dovolateľa odvolací súd pochybil v tom smere, že o odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Žalobkyňa nevyužila svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom k tomu, že v prejednávanej veci sa nejedná o žiaden z uvedených prípadov, t.j. dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, nesmeruje ani proti rozsudku, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, dovolanie nebolo podané ani proti potvrdzujúcemu rozsudku s vyslovením prípustnosti dovolania v jeho výroku, ani proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu vo veci neplatnosti zmluvnej podmienky; dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na námietky dovolateľa a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., odvolací súd sa zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súde nižšieho stupňa nevyskytla niektorá z týchto väd. Dovolanie je totiž prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku aj uzneseniu), ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Pokiaľ ide o procesné vady podľa § 237 písm. a/, b/, c/, e/, g/ O.s.p., ktoré dovolateľ v dovolaní nenamietal, tieto v dovolacom konaní nevyšli najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Pokiaľ ide o procesnú vadu podľa § 237 písm. d/ O.s.p., namietanú v dovolaní, dovolací súd osobitne skúmal, či v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa tohto ustanovenia, nakoľko existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. v konaní nezistil.

V predmetnej veci prvostupňový súd určil, že povinnosť žalovaného trpieť prechod žalobkyne cez jeho dvor v zmysle citovaných rozsudkov nezanikla. Prvostupňový súd nerozhodol o zriadení vecného bremena. Z tohto dôvodu nemožno vyvodit', že označený skorší rozsudok je takým rozhodnutím o veci, ktoré by bránilo prejednaniu novej žaloby.

Podľa ustanovenia § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

V zmysle § 103 O.s.p. súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. platí, že ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Prekážka rozsúdenej veci (*res iudicata*) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku).

Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne či neúplne. Pokiaľ ide

o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

Žalovaný v dovolaní namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu alebo rozhodnutie súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Pokiaľ žalobca túto vadu vidí v nenariadení pojednávania pred odvolacím súdom, treba uviesť, že podľa § 156 ods. 1 O.s.p., rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne; vyhlasuje ho predseda senátu alebo samosudca v mene Slovenskej republiky. Uvedie pritom výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti výkonu rozhodnutia.

Podľa § 156 ods. 3 O.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

V zmysle § 214 ods. 1, 2 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Odvolací súd rozhodol v predmetnej veci v súlade s § 214 O.s.p. bez nariadenia pojednávania. Rozsudok v súlade s § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. verejne vyhlásil, pričom oznámenie

o verejnom vyhlásení rozsudku bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu 5. októbra 2010 (rozhodnutie bolo vyhlásené 13. októbra 2010 o 9.20 hod.). Odvolací súd neopakoval a ani nevykonával doplnenie dokazovania, pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutkových zistení na základe dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom. Zo spisu nevyplýva ani to, že by išlo o dôležitý verejný záujem (Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry ESLP nevyplýva, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonať verejne). Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní, odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Doposiaľ ESLP nejudikoval, čo je dôležitý verejný záujem a navrhované ustanovenie necháva odvolacím senátom voľnú úvahu, kedy nariaďa pojednávanie z dôležitého verejného záujmu. Spravidla pôjde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku, sídliska a pod.

Dovolateľ videl vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. aj v tom, že postup prvostupňového súdu pri rozhodovaní o zmene návrhu nezodpovedá zákonným ustanoveniam, čím došlo k upretiu práva na jeho súdnu ochranu, pretože nie je jasné, o akom návrhu mal súd rozhodovať.

Zo spisu je zrejmé, že prvostupňový súd na pojednávaní 22. apríla 2008 uznesením pripustil zmenu petitu návrhu tak, ako navrhol právny zástupca žalobkyne na pojednávaní. Právny zástupca žalobkyne predložil súdu návrh zmeny petitu, ktorý je jasne a zrozumiteľne formulovaný na č.l. 55. Na pojednávaní 11. marca 2009 právny zástupca žalobkyne uviedol, že spresňuje petit výroku, teda výrok v I. odseku, aj v II. odseku tak, že nežiada, aby súd určil ktorúkoľvek nočnú alebo dennú hodinu, ale aby to bolo spresnené tak, že od 8.00 hod. do 22.00. hod. Nedostatok vydania rozhodnutia súdu o zmene návrhu nie je prípustným dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., možno ho považovať len za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ku ktorej však dovolací súd môže prihliadnuť len za podmienky prípustnosti dovolania, nejde ale o postup, ktorým by bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

Navrhovateľ môže za konania meniť návrh na začatie konania. K takémuto procesnému úkonu je však treba súhlas súdu (§ 95 ods. 1 O.s.p.). Súd môže pripustiť zmenu návrhu len ak sú splnené stanovené podmienky : zmenu návrhu na začatie konania nepripustí,

ak by výsledok doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu (§ 95 ods. 2 O.s.p.), čím je sledovaná a vyjadrená zásada hospodárnosti.

O zmene návrhu na začatie konania rozhodne súd uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie (§ 202 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). K zmene návrhu môže dôjsť ako v konaní pred súdom prvého stupňa tak i v odvolacom konaní. V dovolacom konaní je zmena návrhu na začatie konania vylúčená.

Dovolací súd poznamenáva, že skutočnosť, že súd opomenul rozhodnúť o pripustení alebo nepripustení zmeny návrhu na začatie konania, je síce vadou konania, jej existencia však nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 2 Cdo 58/97).

Medzi ďalšie námietky dovolateľa patrí aj to, že na pojednávanie 22. apríla 2008 súd nepredvolal žalovaného, tým mu bola odňatá možnosť vykonávať svoje práva pred súdom, byť prítomný na pojednávaní a reagovať na prednesy žalobkyne, ktorá bola ako účastník na pojednávaní vypočutá, ale aj na prednesy jej právneho zástupcu a súdu. Uviedol, že, na pojednávaní 22. apríla 2008 bolo právnym zástupcom žalovaného namietané, že žalovaný nebol predvolaný na pojednávanie a právny zástupca ho nemohol zabezpečiť z dôvodu jeho práce mimo Slovenskej republiky. Z uvedených dôvodov žiadal odročiť pojednávanie. Poukázal, že súd návrh neakceptoval s odôvodnením, že predvolanie sa doručuje len právnym zástupcom.

Po preštudovaní spisu dovolací súd zistil, že na pojednávaní 22. apríla 2008 bol prítomný právny zástupca žalovaného, ktorý mal riadne a včas vykázané doručenie predvolania. Podľa § 24 O.s.p. sa môže účastník občianskeho súdneho konania dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Ide o zastúpenie na základe plnej moci. Z ustanovení § 25 až § 27 O.s.p. vyplýva, že závisí od vôle účastníka, či a koho si zvolí za zástupcu. Zástupcom účastníka môže byť aj advokát. Ak si účastník za zástupcu zvolí advokáta, plnú moc udelenú advokátovi nemôže obmedziť.

V prípade, ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, všetky písomnosti, vrátane predvolania na pojednávanie, súd doručuje len tomuto zástupcovi. Nie je však vylúčené, aby sa predvolanie na pojednávanie doručilo aj priamo účastníkovi.

Či predvolanie na pojednávanie bude doručené okrem zástupcu aj účastníkovi závisí od zváženia súdu, ktorý tak urobí vtedy, ak považuje osobnú účasť účastníka na pojednávaní za potrebnú, napríklad ak mieni účastníka na pojednávaní vypočúť. Ak nemá účastník na pojednávaní osobne niečo vykonať, stačí, aby na pojednávanie bol predvolaný len jeho zástupca. Zástupca je totiž oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť účastník.

Aj pri predvolávaní účastníka na pojednávanie je potrebné, aby mu predvolanie bolo doručené s dostatočným časovým predstihom, a to spravidla päť dní vopred pred pojednávaním, aby mal dostatok času sa na pojednávanie pripraviť. So zreteľom na uvedené je zrejmé, že v predmetnom konaní nedošlo k procesnej vade, zakladajúcej podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustnosť dovolania.

Námietka dovolateľa, že v konaní došlo k vade tým, že z výroku rozsudku, ani z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, v ktorej časti súd žalobu vylúčil na samostatné konanie, preto je v tejto časti rozsudok nepreskúmateľný, je neopodstatnená.

Podľa § 169 ods. 2 písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sa celkom vyhovuje návrhu, ktorému nikto neodporoval, **alebo uznesenia, ktoré sa týka vedenia konania, nemusí obsahovať odôvodnenie**. Uznesenie o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania musí vždy obsahovať odôvodnenie.

Podľa § 167 ods. 2 ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Uznesenie o vylúčení veci na samostatné konanie v zmysle § 112 ods. 2 O.s.p. je uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania, odvolanie proti nemu nie je prípustné (§ 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.) (porovnaj Uznesenie NS SR sp.zn. 3 Cdo 81/20005).

Z uvedeného je zrejmé, že z procesného postupu prvostupňového súdu v konaní nemožno vyvodit' taký zavadný procesný postup, ktorým by žalovanému bola znemožnená realizácia jeho procesných práv.

K ďalšej námietke dovotateľa a to, že odvolací súd sa nevyporiadal so všetkými jeho námietkami uvedenými v odvolaní je potrebné uviesť, že v zmysle § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť tiež sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovotateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovotateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že inou vadou konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalobkyňa mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyni v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto jej neboli priznané.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2011

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová